

De hardloper

De hardloper

Johan van Caeneghem

Nog eentje voor A.

Auteur: Johan van Caeneghem

Coverontwerp: Shutterstock

ISBN: 9789402199093

© Johan van Caeneghem

Brave New Books 2020

Noordland is een fictief land in Europa.
De hoofdstad is Vrijborg.

Men betaalt er met Noordlandse kronen.

Toeristen bezoeken het graag wegens zijn gevarieerd landschap.
Je vindt er zowel fjorden en stranden als bergen en bossen.

De Nevet is een belangrijke rivier.

Proloog: maandag 11 maart

Er hing mist boven de Nevet.

Maar dat vond Thomas niet erg.

Elk weer was goed om te gaan hardlopen. Behalve onweer. Daar hield hij niet van. Want dan kon je door de bliksem getroffen worden.

Hoe vaak was hij niet, harder dan gepland, naar huis gerend omdat de hemel boven hem onverwachts donker was geworden? En juist dan had hij zich altijd in een open vlakte bevonden. De bliksem, een buizerd. Hij, het konijn.

Hij trok de deur van zijn woning dicht, klom via een trap het jaagpad op, keerde zijn rug naar de stad in de verte en begon te lopen naar Ostburg dat tien kilometer verderop lag. Tot daar en dan terug. Twintig kilometer rustig aan. Morgen stond een hardere training op het programma. Interval op de piste. Daar had hij eigenlijk een hekel aan, maar het moest als hij later in het voorjaar goed voor de dag wilde komen in de marathon van Vrijborg. Hij hoefde niet te winnen. Dat verwachtte niemand nog van hem. Maar een plaats bij de eerste tien moest nog kunnen. En wie weet hadden enkelen van de toppers een offday en hij net niet.

Zijn benen voelden stram aan en heel zijn lichaam leek zwaar. En hij had hoofdpijn, wat niet vaak gebeurde. Wellicht ging het dadelijk over. Het was immers nog maar net zes uur voorbij en hij was de vorige avond pas rond middernacht gaan slapen. En dan nog had hij minstens een uur wakker gelegen. Daar was eergisteren niet vreemd aan geweest.

Toen had hij een stommiteit begaan. Al had hij waarschijnlijk ook genoten. Hij was zelfs in een roes beland, samen met een vrouw van wie hij zich met de beste wil van de wereld de naam niet kon herinneren. Hij wist trouwens van de hele nacht nauwelijks nog iets.

Wat had hij gedronken? Bier waarschijnlijk. Maar misschien ook sterke drank, al had hij die enkele jaren geleden afgezworen, omdat die hem toch niet meer zo goed bekwam. En de vrouw? Hij moest haar in Café Weerlicht ontmoet hebben, want daar was hij naartoe gegaan. Dat wist hij nog wel. En haar gezicht, dat eerst veraf was, maar later op de avond dichterbij kwam. Tot haar lippen hem iets in het oor fluisterden. Maar wat?

Hij keek op zijn Garmin. Twaalf kilometer per uur. Dat moest sneller, ook al deed hij een rustige duurloop.

Pas na acht kilometer kreeg hij de zwaarte enigszins uit zijn benen. De mist trok wat op en de horizon werd rood. Hij haalde een andere hardloper in en stak zijn hand op. De man groette niet terug, maar probeerde aan te klampen. Dat was even vervelend, maar het duurde niet lang. Thomas versnelde en de man begon te hijgen. Daarna bleef hij achter.

Onder andere omstandigheden zou Thomas hem misschien naast zich laten lopen hebben en even hebben gepraat. Hij was dan wel bekend, maar niet onbenaderbaar. Maar nu voelde hij zich gewoon te slecht. Bij zijn keerpunt in Ostburg ging hij zelfs even wandelen. Hij kwam de man van daarnet weer tegen en deze keer kreeg hij wel een hoofdknik.

Haar gezicht. Dichtbij. Haar lippen dichtbij zijn oor. En hij hoorde nu haar stem, maar begreep niet wat ze zei. Ze sprak een vreemde taal. Met een bedwelmende stem. Bedwelming was in elk geval wat hem overkomen was. Door drank, ongetwijfeld. Dat had hij de volgende dag wel gevoeld en op zichzelf geroken, al was hij niet ziek geworden. Maar zijn hoofd was van steen geweest en zijn lichaam als van verroest ijzer. Niet het lichaam van een topatleet, maar van een oude, afgeleefde man.

'Goed,' sprak hij zichzelf toe. 'Niet meer doen, Thomas. Vroeger kon je je alles permitteren en toch topprestaties leveren. Maar die tijden zijn voorbij.'

Hij ging weer lopen. Moest moeite doen om veertien kilometer per uur te halen. Hij had een rottag en het zou niet beter worden. Die had je soms. Het lichaam had haar eigen wetten. Gelukkig deed het de dag nadien vaak precies wat je verwachtte.

De zon kwam boven de horizon. De mist verdween. Hij ging zweten en kreeg dorst. Maar hij had geen water of een andere drank bij. Alleen tijdens extra lange duurlopen of intensieve trainingen nam hij drinken mee. Hij dronk altijd voldoende vooraf. Maar nu ging het echt niet goed. Zijn keel voelde plots aan als schuurpapier en een dwaze gedachte ging hem door het hoofd: naar de Nevet afdalen en van de rivier drinken. Waarom niet? De Nevet was schoon. Daar keek de groen-rode regering op toe.

Groen Vrijborg, groen Noordland. Socialistisch. Rechtvaardig. Dorstlessend.

Hoever had hij nog te lopen? Hij keek weer op de Garmin. Nog iets meer dan vijf kilometer. Dat is niets, hield hij zichzelf voor. Dat is zo voorbij. Maar hij ging niet vooruit.

Er leek wel lood door zijn aders te vloeien in plaats van bloed. Bovendien was zijn hartslag hoger dan normaal.

Hij moest deze training staken en de laatste kilometers wandelen. Dat was hem nog nooit overkomen. Of toch, één keer, tijdens een wedstrijd lang geleden, toen hij veel te snel van start was gegaan. De dorst werd erger. Kwam er nu maar iemand langs met een drinkbus, een andere loper of een fietser. Maar hij bleef alleen op het jaagpad in de mist die door de zon langzaam aan rafels getrokken werd.

Hij moest aan de dwaze gedachte gevolg geven. Hij kwam aan een trap naar de Nevet, daalde die af en bereikte een open plek met een bank. Hier konden wandelaars van het uitzicht genieten. Hij liep tot aan de rand van de oever, ging op zijn buik liggen, strekte een arm uit, schepte een handvol water en bracht het naar zijn lippen. Het koude vocht bluste de koorts in zijn keel. Hij nam nog. Het water

smaakte zoet en hij dankte de regering omdat die Noordland zo schoon hield.

Toen zijn dorst gelest was, draaide hij zich op zijn rug. Hij keek naar de hemel die nog bleek was, maar wolkeloos. Als de mist helemaal was opgetrokken zou het een mooie, blauwe dag worden.

Maar hij voelde zich niet goed. Iemand leunde op zijn borst. Iemand die zwaar was. Hij probeerde zich op te richten, maar de zwaarte werd erger en drukte hem in het gras.

Het was zijn hart, besepte hij.

Er was iets met zijn hart.

Hoe kon dat nu? Hij had onlangs een inspanningstest gedaan en zijn hart was in prima conditie gebleken. Een atletenhart. Jarenlang getraind voor de lange afstand. Een strijdershart ook, dat hem naar vele overwinningen had gevoerd.

Nu vocht het heviger dan ooit tevoren. Hij keek op zijn Garmin en geloofde zijn ogen niet.

Hij zat bijna aan zijn maximum hartslag.

En de druk werd erger. Een loden hand die hem nu ook de adem afsneed. Angst kneep hem de keel dicht.

De hemel werd weer duister en nevelig.

Het gezicht van de vrouw verscheen en kwam dichterbij. Ze bracht haar lippen bij zijn oor en fluisterde:

'Slaap zacht, habibi. Slaap zacht.'

1 maandag 11 maart, 9u

Rustplaats 2 aan de Nevet was met politielint afgespannen.

Dat was nodig want ondanks het vroege uur stond al een kleine menigte op het jaagpad te kijken naar de plaats delict, beneden aan het water. Zoals gewoonlijk was een tent rond het lichaam gezet, maar velen wisten al wie daar lag. De wandelaar die hem gevonden had, had het al rondverteld. Het was een hele bekende uit de buurt. 'Excuseer, mag ik door, politie ...'

Hoofdinspecteur Martin Van Regenbogen duwde voorzichtig een oudere heer opzij. Een agent in uniform vergezelde hem. Ze stapten onder het lint door. Martin trok de plastic schoenen aan die de agent hem aanreikte en daalde de trap af. Drie leden van de technische recherche zochten op de rustplaats naar sporen. In hun witte pak leken het klonen van elkaar. Wie geen wit pak aan had was inspecteur Lin Simona. Ze droeg een jeans, een sportief jasje en sneakers, met daarrond ook de plastic overschoenen. Ze keek naar de voorbij glijdende Nevet en leek in gedachten verzonken. Toen Martin dichterbij kwam, zag hij dat haar ogen en wangen vochtig waren.

'Wat scheelt er?' vroeg hij ongerust.

Misschien was er iets met haar ouders, net nu ze opgeroepen werd. Misdaad hield nu eenmaal geen rekening met je privéleven.

'Je gelooft nooit wie daar onder die tent ligt,' zei Lin.

'Wie dan?'

'Thomas Borg.'

De naam klonk Martin bekend in de oren, maar hij kon hem toch niet meteen plaatsen.

'De atleet. Lange afstandsloper. Noordlands kampioen op de marathon. Tweemaal winnaar van de marathon van Boston. Zilveren medaille op de Olympische Spelen, acht jaar geleden.'

'Ach ja ...' zei Martin.

Het klonk te weinig betrokken, merkte Martin aan Lins pijnlijke grimas.

'Ik ga kijken,' zei hij en Lin volgde hem.

Patholoog-anatoom Eelco Simmel maakte foto's van het lichaam dat op zijn rug lag. Ogen en mond waren open. De armen lagen gekruist op de borst.

'Dag Martin. Weet je wie dit is?'

'Lin vertelde het me al.'

'Dit gaat een schok geven bij pers en publiek, zeker als ze de doodsoorzaak te weten komen.'

'En wat is die dan?'

'Hartaanval. Dat is bijna zeker.'

'Hartaanvallen komen vaak voor,' zei Martin.

'Ja, maar niet bij atleten zoals hij. Daarom vonden de ambulanciers die waren opgeroepen het nodig dit als een verdacht overlijden te beschouwen. De autopsie zal uitsluitsel geven over of dit een natuurlijk overlijden is of niet.'

'Hoe lang ligt hij hier al?'

'Hooguit twee uur.'

Martin keek op zijn horloge. Het was net negen uur geworden.

'Ze hebben nog geprobeerd hem te reanimeren, ook de man die hem vond probeerde dat. Vruchteloos.'

'Waar is die man?'

'Boven,' zei Lin. 'Ilja praat nog met hem.'

'O ...'

Martin had Ilja nog niet gezien.

'En Seppe?'

'Die is op komst.'

Ze waren allemaal op weg geweest naar de Kubus, het politiegebouw in Nieuw Vrijborg, toen ze de oproep hadden ontvangen.

Martin keek weer naar de dode.

'Hij lijkt naar zijn borst en keel te grijpen.'

'Zal hij ook wel gedaan hebben,' zei Eelco. 'Bij een hartaanval voel je vaak een grote druk op de borst en krijg je ademhalingsproblemen. Hij moet beseft hebben wat er gebeurde en in paniek geraakt zijn. Maar hij kon blijkbaar niet meer rechtstaan.'

'Hij ligt wel erg dicht bij het water. Erin bijna.'

'Het zou kunnen dat hij van de rivier heeft gedronken,' zei Eelco.

'Hij had geen drinkbus bij. Om welke andere reden zou hij naar hier zijn afgedaald?'

'Thomas Borg stond erom bekend weinig te drinken, zowel tijdens zijn trainingen als tijdens een wedstrijd,' zei Lin en Martin hoorde nog altijd een diepe emotie in haar stem.

'Sommigen noemden hem daarom De Kameel.'

Een beeld van een kameel met hardloopschoenen ging Martin door het hoofd en een lach welde in hem op. Hij onderdrukte die, want wellicht zou Lin het ongepast gevonden hebben. Hij had haar nog nooit zo geëmotioneerd gezien op een plaats delict. En ze hadden al meer dan eens bij dode kinderlichamen gestaan.

'Dat ding zal ons wel veel kunnen vertellen,' zei Martin.

Hij wees naar het horloge aan de linkerpols van het slachtoffer.

'O ja,' zei Eelco. 'Zowat alles wat er de laatste uren gebeurd is. De afstand die hij heeft gelopen, de snelheid en natuurlijk ook de hartslag en het precieze tijdstip waarop het hart is stilgevallen.'

'Zeer nuttig. Had hij nog iets anders bij?'

'Alleen zijn huissleutels. Geen telefoon of identiteitsbewijs. Het was waarschijnlijk niet zijn gewoonte die mee te nemen, al is dat toch altijd aan te raden als je alleen op pad gaat.'

'Waar woont hij?'

'Hij heeft een huis aan de Nevet, hier nog geen drie kilometer vandaan,' zei Lin. 'Iedereen kent het. Het Karrenwiel heet het. Hij heeft ook nog een appartement in Nieuw Vrijborg.'

'Niet onbemiddeld dus. Laten naar dat Karrenwiel gaan.'

Ze namen afscheid van Eelco en verlieten de tent.

Op het jaagpad was de menigte nog aangegroeid. De agenten hadden enige moeite de nieuwsgierigen op afstand te houden. Er was ook al pers.

'Klopt het dat Thomas Borg daar beneden ligt?' vroeg een reporter, toen Martin en Lin boven kwamen. Martin zag er de zin niet van in dit te ontkennen.

'Ja.'

Hij wrong zich langs de reporter heen.

'Wat is er gebeurd?'

'Dat weten we nog niet.'

'Een hartaanval, zegt de man die hem gevonden heeft.'

'Dat is nog te vroeg om te besluiten.'

Een agent kwam tussen hem en de reporter staan.

Ilja kwam op hen af.

'Hallo, Martin, Lin. Niet te geloven, hé. Thomas Borg?'

'Niet te geloven,' beaamde Lin.

'Jij hebt de verklaring afgenomen van de man die hem gevonden heeft?' vroeg Martin.

'Ja. Hij was heel rustig, gezien de omstandigheden. Hij wist onmiddellijk wie daar lag. Zag Thomas Borg hier regelmatig trainen. Vrijwel iedereen kent hem hier, denk ik.'

'Waar is Seppe?'

'Die is naar het huis van het slachtoffer. De technische recherche is daar net met het onderzoek begonnen.'

'Hopelijk is het daar wat rustiger,' zei Martin.

Maar dat was het niet.

Op het jaagpad aan Het Karrenwiel stonden al zeker honderd nieuwsgierigen. Ook nu weer moest Martin zijn stem verheffen om zich een weg naar de trap te banen die naar het huis aan de oevers van de Nevet leidde. Geflankeerd door een agent kon Lin in zijn

spoor blijven.

Het was een huis in Zweedse stijl, in donker hout en met een zadeldak, iets wat Martin misschien zelf wel zou willen, aan een meer of een rivier, maar waar hij het geld niet voor had. De brievenbus was een karrenwiel waaruit de as was weggehaald. In de voortuin speurde een vrouw van de technische recherche het grasveld af. Ze negeerde Martin en Lin volkomen.

De voordeur stond open.

Binnen was meer personeel van de technische recherche aan het werk. Via een kleine hal kwamen Martin en Lin in een heldere woonkamer. Glazen schuifdeuren boden een zicht op de achtertuin die naar de Nevet afliep.

Aan de muren vielen drie ingelijste foto's van hardlopers op. Lin bekeek ze aandachtig.

'Dit verbaast me niet.'

'Ken je die?' vroeg Martin.

'Deze is Abebe Bikila in de straten van Rome, toen hij in 1960 olympisch goud won op de marathon.'

'Hij draagt geen schoenen,' merkte Martin op.

'Precies. Daar was hij om bekend.'

'En deze is Steve Prefontaine. Een Amerikaanse hardloper die in 1975 in een auto-ongeluk overleed. Een flamboyante figuur, net zoals Thomas Borg zelf.'

'De derde lijkt wel een rugprobleem te hebben,' zei Martin.

'Deze is misschien wel het merkwaardigst,' zei Lin. 'Alleen bekend bij atletiek liefhebbers en dan nog. Karel Lismont, een Belg. Europees en vice-olympisch kampioen op de marathon, lang geleden, in de jaren zeventig van vorige eeuw.'

'Meneer Borg had blijkbaar bewondering voor deze mensen,' zei Martin.

'Drie atleten waarvan hij zeker was dat ze clean waren,' zei Lin.

'Ondanks hun uitzonderlijke prestaties. Thomas Borg was een

fervent bestrijder van doping.'

'Kan best zijn,' klonk het achter hen. 'Maar hoe verklaar je dit dan?'

Ze draaiden zich om. Inspecteur Seppe Sandberg stond voor hen.

Hij hield twee plastic zakjes op.

'Gevonden in het schuurtje met tuingerief en bij het vuilnis aan de achterdeur.'

In het ene zakje zat een kleine, gebruikte injectienaald, het andere bevatte een doosje met nog meer naalden.

Martin nam de zakjes van Seppe over, bekeek ze en gaf ze door aan Lin. Lins ogen werden groot van verbazing.

'Dit is ...'

'... Aranesp,' vulde Seppe aan. 'Een soort epo.'

'Ik begrijp dit niet,' zei Lin.

Seppe Sandberg kon een gezicht van *ik wel* nauwelijks verbergen.

'Laten we geen voorbarige conclusies treffen,' zei Martin. Maar ook hij maakte al een mentale optelsom waarvan het resultaat niet erg fraai oogde voor de reputatie van de grote atleet.

2 maandag 11 maart, middag

In de vergaderzaal van de Kubus stond de tv aan.

Een extra nieuwsuitzending berichtte over Thomas Borgs overlijden. Martin, inspecteurs Lin Simona, Ilja Beck, Seppe Sandberg en Hafida Mimoun bekeken het verslag samen met Eva Brandts en Tim Osler, twee jonge rechercheurs, die door commissaris Linda Versteeg tijdelijk aan Martins team waren toegevoegd.

De plaats delict was gefilmd vanuit een helikopter. Een mannelijke reporter gaf commentaar:

'Thomas Borgs lichaam werd omstreeks acht uur, deze ochtend door een wandelaar op rustplaats 2 aan de Nevet in Vrijborg gevonden. De wandelaar belde meteen om een ziekenwagen en begon zelf met hartmassage. De ambulanciers namen de reanimatie over, maar zagen al gauw het vruchteloze van hun pogingen in. Ze vonden de omstandigheden van het overlijden vreemd en waarschuwden de politie. Die besloot de technische recherche de zaak te laten onderzoeken.'

De reporter verscheen even in beeld. Hij zat in de studio.

'We schakelen nu over naar Lettie Bergsson, die nog altijd ter plaatse is.'

De verslaggeefster verscheen. Achter haar stond nog altijd een menigte nieuwsgierigen.

'Lettie, wat weten we nu al?'

'Nog niet veel Marco, behalve dat het wel degelijk Thomas Borg is die daar aangetroffen werd. Zijn lichaam is een uur geleden

weggehaald, maar de chercheurs zijn nog volop bezig met hun onderzoek. Ik heb daarnet de man kunnen interviewen die Thomas Borg gevonden heeft.'

'Laten we daar naar kijken, Lettie.'

Een man van gevorderde leeftijd kwam in beeld. Hij had een welwillende lach op de mond en knikte regelmatig terwijl hij zijn uitleg gaf.

'Meneer Köhn, kende u Thomas Borg?'

'Iedereen in Noordland kende toch Thomas Borg? Maar wij hier in deze buurt kennen hem zeer zeker. Wij zagen hem hier vaak trainen.'

'Deze morgen daalde u naar rustplaats 2 hier aan de Nevet af. Waarom? Had u iets gemerkt?'

'Nee, ik had niets speciaals gemerkt. Ik kom hier 's morgens regelmatig. Ik ben al met pensioen, weet u. En vanop het jaagpad kan je de rustplaats eigenlijk niet zien. Daarvoor moet je de trap al voor de helft afgedaald hebben. Toen ik hem zag, herkende ik hem meteen. Ik was geschokt, maar ben toch direct in actie geschoten. Ik heb nog een EHBO-cursus gevolgd. Maar ik kreeg hem niet meer aan het ademen. En de ambulanciers ook niet. Eerlijk gezegd vreesde ik al het ergste.'

'Dank u, meneer Köhn. Weer over naar jou, Marco ...'

'Dank je Lettie. Dan praat ik nu met collega Henning Devries, die Thomas Borg van in het begin van zijn succesrijke carrière gevolgd heeft. Henning, wat is de betekenis van Thomas Borg in de nationale en internationale atletiekgeschiedenis?'

Martin zette het geluid af en richtte zich tot zijn team:

'Die brave meneer Köhn dacht natuurlijk zijn plicht te doen en de

ambulanciers ook, maar daarna hadden ze van het lichaam moeten afblijven. Eelco begreep het wel, maar was er ook wat korzelig over.' Seppe en Ilja trokken een vragend gezicht.

'De ambulanciers vroegen meneer Köhn hoe hij Thomas Borg had aangetroffen,' zei Lin. 'Met de armen gekruist op de borst, beweerde die. Dus hebben ze de armen in die houding teruggelegd, voor ze de politie belden. Om een mogelijke plaats delict niet te beïnvloeden. Wat ze natuurlijk allang hadden gedaan.'

'Eelco zei dat het hoogstwaarschijnlijk strookt met de waarheid,' zei Martin. 'Door het drukkend gevoel op zijn borst en ademhalingsmoeilijkheden, zal hij bijna letterlijk zijn borstkas open hebben willen trekken.'

Lins ogen werden weer even dof en ook Ilja's gezicht drukte verbijstering uit. Allebei waren ze sportief en duidelijk bewonderaars van Thomas Borg. De jonge Seppe Sandberg had geen last van dergelijke gevoelens. Hij stond er alert bij, klaar om de zaak tot op het bot te onderzoeken. Hafida Mimoun jogde ook, had ze onlangs toegegeven, maar vooral om de extra pondjes er tegen de zomer af te krijgen. Eva zag er met haar sproetige gezicht als een iets langere versie van Pipi Langkous uit en leek eerder het cerebrale dan het sportieve type. Tim had iets van een volleybalspeler of een zwemmer. Hij had in elk geval brede schouders en grote handen.

'Weten we al iets meer over dat product dat we in meneer Borgs huis aantreffen?'

Seppe wilde iets zeggen, maar Hafida was hem voor:

'Geen enkel probleem daar informatie over te vinden. Kijk maar.'

Op het smartboard verscheen de bijsluiters van Aranesp.

Hafida scrolde langzaam zodat iedereen de informatie goed kon lezen:

'...Uw arts schrijft Aranesp voor om uw bloedarmoede te

behandelen. Bij anemie of bloedarmoede bevat het bloed onvoldoende rode bloedcellen. De symptomen kunnen vermoeidheid, zwakte en kortademigheid zijn. Aranesp werkt op exact dezelfde manier als het natuurlijk voorkomende hormoon erytropoëetine. Erytropoëetine wordt geproduceerd in de nieren en zet het beenmerg aan om meer rode bloedcellen te produceren. Het werkzame bestanddeel van Aranesp is darbepoetin alfa ...'

'Wordt dus normaal gebruikt voor therapeutische doeleinden,' zei Martin. 'Voor nier-en kankerpatiënten. Mensen met bloedarmoede.' 'Thomas borg was geen nier-of kankerpatiënt,' zei Seppe.

'Dat weten we niet,' zei Martin. 'Zoals we ook niet weten of Thomas Borg het product gebruikt heeft. Voorlopig weten we alleen dat het in zijn huis lag.'

Seppe Sandbergs mond vertrok in wat voor een smalend lachje kon doorgaan.

Martin negeerde het, maar Lin en Ilja hadden het gezien.

'Dit zal in elk geval groot nieuws zijn, nietwaar Lin? Jij zei toch dat Thomas Borg een bestrijder van dopinggebruik was?'

Lin schraapte haar keel en probeerde zakelijk te klinken.

'Dat was hij zeer zeker. Een actief bestrijder zelfs. Drie jaar geleden nog werd mede dankzij hem het dopingnetwerk rond de Franse dokter Robert Giroud opgerold. Daarbij werden enkele topatleten, maar ook een hele rits atleten van tweede en derde rang als dopinggebruikers ontmaskerd. Dat werd echter niet op algemeen applaus onthaald.'

'Hoezo?'

'Thomas Borg werd door sommigen een nestbevuiler genoemd. Een verrader. Anderen noemden hem hypocriet en beweerden dat hij zelf aan het verboden spul zat.'

'Die criticasters zullen binnenkort dus kunnen juichen,' zei Ilja.

'Thomas Borg zal postuum serieus van zijn voetstuk vallen.'

'Het is niet de eerste keer dat een zogenaamde tegenstander van doping zelf dopingzondaar blijkt te zijn,' zei Seppe. 'Wolf in schapenvacht. De perfecte camouflage.'

Lin beet op haar onderlip. Ilja riposteerde in haar plaats:

'Niet te snel conclusies trekken, collega. Afwachten wat de autopsie uitwijst.'

'Inderdaad,' zei Martin. 'Al is het sowieso niet normaal dat een topatleet tijdens een training overlijdt.'

Een vrouwelijke onthaalbediende kwam de vergaderzaal binnen.

'Hoofdinspecteur, de commissaris vraagt of u naar haar kantoor wilt komen. Er is familie van het slachtoffer.'

'Volgen jullie het nieuws,' zei Martin tot zijn team. 'Voor we de resultaten van de autopsie kennen, kunnen we niet veel meer doen.'

Het kantoor van commissaris Linda Versteeg lag op de vierde verdieping van de Kubus, één verdieping hoger dan de vergaderzaal. Martin nam de trap. Dat deed hij sinds kort regelmatig, op aanraden van zijn huisarts en misschien ook sinds er een folder van de gezondheidsdienst was rondgegaan, waarin tot meer bewegen op kantoor werd aangemaand.

Kijk waar al dat bewegen Thomas Borg heeft gebracht.

Martin kon de gedachte niet tegenhouden. Hij hoopte dat ze niet op zijn gezicht te lezen stond, toen hij Linda Versteegs kantoor binnenging.

Linda stond recht.

Ook haar twee bezoekers stonden recht, hoewel er rond het bureau genoeg stoelen stonden.

'Dit is hoofdinspecteur Martin Van Regenbogen, die het onderzoek naar de dood van Thomas zal leiden.'

'Martin, dit zijn Tia en Hannes Borg, zus en broer van de overledene. Zij hebben Thomas' lichaam geïdentificeerd.'

De vrouw noch de man, beiden tussen de veertig en vijftig jaar oud,

boden Martin een hand aan. Martin knikte. 'Aangenaam', kreeg hij niet over de lippen. Tia en Hannes zagen er geschokt uit. Tia Borg had gehuild, meende Martin te kunnen zien.

'Wat is er met onze broer gebeurd?' vroeg Tia Borg.

'Dat kunnen we nog niet zeggen,' zei Martin.

'Een hartaanval, horen we overal,' zei Hannes.

Martin mocht normaal nog geen informatie prijsgeven. Dat wist de commissaris heel goed.

Maar het feit dat hij was geroepen, beschouwde hij als een toelating om dat toch te doen.

'Volgens de patholoog is dat heel waarschijnlijk. Had uw broer hartproblemen?'

'U kent Thomas toch?' zei Tia. 'Noordlands recordhouder op de vijf en tien kilometer en op de marathon. Hij heeft nooit hartproblemen gehad.'

'Voor zover u weet,' zei Martin.

'Hoe bedoelt u?' vroeg Hannes.

'Het zou toch kunnen dat hij een hartprobleem had, zonder dat u dat wist.'

'Zeer onwaarschijnlijk,' zei Hannes. 'In onze familie komen geen hartproblemen voor.'

'Maar waarom komt de politie hier aan te pas?' vroeg Tia. 'Waarom mogen we zijn huis niet in?'

Waarschijnlijk had Linda hier al een antwoord op gegeven, maar namen ze daar geen genoegen mee. Ze had hem nodig als back-up.

'Omdat we zijn overlijden als verdacht beschouwen,' zei Martin.

'Omdat topatleten normaal niet plots overlijden.'

'Wat insinueert u?' vroeg Hannes.

Martin voelde de spanning en de vijandigheid met de minuut stijgen.

'Ik insinueer niets. Ik volg gewoon de gebruikelijke procedure bij dergelijk overlijden. Ik heb hier trouwens niet toe besloten. Dat

heeft de onderzoeksrechter gedaan.'

Hannes Borg haalde diep adem. Tia liet haar schouders zakken. Ze hoorden te gaan zitten en misschien een glas water te drinken, maar waren dat duidelijk niet van plan.

'Wanneer kunt u ons meer vertellen?' vroeg Hannes.

'Zo gauw mogelijk. Na de autopsie.'

'Autopsie?'

Tia's ogen werden groot van afgrijzen.

'Die vindt altijd plaats bij een verdacht overlijden,' zei Martin.

'Dat weten we wel,' zei Hannes. 'Maar het gaat om onze broer, begrijpt u? Om Thomas!'

'Dat begrijp ik,' zei Martin.

'Wanneer is die autopsie?' vroeg Tia.

Martin keek op zijn horloge.

'Ik denk dat die over een half uur begint.'

'Waar?'

'In het Forensisch Centrum, hier vlakbij, maar...'

'We zijn niet van plan daar naartoe te gaan, hoofdinspecteur,' zei Hannes Borg. 'We willen wel zo snel mogelijk het resultaat van dat onderzoek. Voor het naar de pers gaat.'

'Dat beloven we,' zei commissaris Versteeg.

Waarop Tia en Hannes afscheid namen.

'Misschien hadden we al iets over de Aranesp moeten zeggen,' zei Martin.

'Dat zullen ze vroeg genoeg te weten komen,' zei Linda.

'Dan ga ik maar eens naar Eelco toe.'

'Ik ben benieuwd,' zei Linda.

'Ik ook,' zei Martin.

3 maandag 11 maart, namiddag

Martin en Lin woonden vanachter een glazen wand het begin van de obductie bij, maar gingen naar de cafetaria van het Forensisch Centrum toen Eelco de borstkas van de overledene opende. Niet dat ze er niet tegen konden, maar de lijkschouwing zou enkele uren duren en met veel medisch jargon gepaard gaan. Uiteindelijk waren ze alleen geïnteresseerd in het resultaat.

Toch keek Lin maar bleekjes in haar koffie.

'Wat heb je met die Thomas Borg?' vroeg Martin.

'Een idool van me. Heb jij geen idolen?'

Martin dacht even aan Sylvia, zijn overleden vrouw.

'Nee,' zei hij. 'Toen ik een tiener was hing er wel eens een poster van een popgroep aan de muur van mijn slaapkamer. Maar dat is natuurlijk lang geleden.'

'Er heeft lang een poster van Thomas in mijn slaapkamer gehangen,' zei Lin. 'En ik heb een gesigneerde biografie van hem.'

'Had Thomas een gezin? Kinderen?'

'Hij was een verstokte vrijgezel,' zei Lin, nu toch met een lachje.

'Vijftien jaar geleden stond hij op het punt om te trouwen, omdat dat verwacht werd in de familie. Maar dan heeft aan hij zijn *ware aard* gehoorzaamd, zoals hij het in zijn boek uitdrukt. Hij hield nu eenmaal teveel van vrouwen om zich aan één te binden. Voor zover ik weet had hij de laatste jaren geen vriendin. Hij verscheen ook niet meer in de roddelpers. Blijkbaar had hij besloten eindelijk het leven van een echte atleet te leiden.'

'Deed hij dat dan niet?'

'Collega-atleten, journalisten en coaches zullen je vertellen, dat Thomas Borg nog veel meer had kunnen bereiken dan die overwinningen in Boston en die medaille op de Olympische Spelen, als hij zich nog beter had verzorgd, harder had getraind en minder had gehoorzaamd aan die *ware aard*. Hij had zoveel talent dat hij

het zich kon permitteren niet het leven van een pastoor of kluizenaar te leiden en toch resultaten te halen. Hij was niet vies van alcohol en rookte ooit zelfs sigaren. Kijk maar.'

Lin vond op haar telefoon een foto van Thomas Borg na een wedstrijd, met een Havanna tussen de vingers.

'Excentriek,' zei Martin.

'Ongehoord, vonden velen. Een slecht voorbeeld voor de jeugd. Wat hij zelf ook toegaf. Doe niet zoals ik, zei hij steevast. Volg je eigen weg. Zolang die maar dopingvrij is.'

'En nu dit,' zei Martin.

'Ja,' zei Lin. 'Zo zie je maar.'

Een collega hoofdinspecteur kwam voorbij met een kop koffie en knikte. Martin knikte terug. De collega liep door. Waarschijnlijk had hij al vernomen dat Martin het overlijden van Thomas Borg zou onderzoeken en was hij één en al nieuwsgierigheid. Hij ging verderop aan een tafeltje zitten en checkte zijn mobieltje. Dat deed Lin ook.

'Op de sociale media zien ze de bui al hangen.'

Ze liet Martin kijken:

'Thomas Borg overlijdt onder verdachte omstandigheden. Dat de politie eraan te pas komt is veelzeggend ...'

'Hartaanval? Politie? Doping!'

'Let op mijn woorden! Die moraalridder zat zelf aan het verboden spul ...'

'Thomas Borg = bedrieger!'

'Dat was te verwachten,' zei Martin. 'En het zal nog erger worden. Mensen houden nu eenmaal van schandalen en van helden die erin

verwikkeld raken.'

Ze dronken drie koffies. Aten een broodje. Maakten een wandeling rond het gebouw en kregen dan het bericht dat de autopsie voorbij was. Eelco Simmel wond er geen doekjes om:

'Een trombose heeft geleid tot een hartaanval. Bloedklonter in een kransslagader en dan nog op een gemene plek. Toen het begon heeft hij niet lang meer geleefd. Zo mogelijk nog erger is de waarschijnlijke oorzaak hiervan. In zijn bloed vonden we een hoge concentratie Aranesp, waardoor hij ook een ongewoon hoge hematocriet had.'

'Een wat?' vroeg Martin.

'Hematocriet is het aantal rode bloedcellen. Bij een normaal gezond mens is dat tussen de veertig en vijftig procent van het bloedvolume. Bij hem was dat bijna zestig procent. Wat betekent dat zijn bloed veel dikker was dan normaal en dus niet zo vlot door de aders ging. Het hart moet harder werken om dat bloed rond te krijgen. En het gevaar op klontering is groot. Dat is hier helaas gebeurd. Voor de rest was Thomas Borg in topconditie.'

'Er valt dus niet te twifelen aan het verband tussen de naalden die we in zijn woning aantreffen en de doodsoorzaak?' vroeg Martin voor alle zekerheid. Lins gezicht was weer wat bleek weggetrokken.

'Helemaal niet,' zei Eelco. 'Hij heeft het product subcutaan, dus onderhuids, geïnjecteerd, in zijn buik. Die wonde hebben we nog gevonden. En het kan hooguit twee of drie dagen geleden gebeurd zijn, want daarna verdwijnen epo en aanverwanten uit het bloed. Wat ik niet begrijp is de hoeveelheid die hij zichzelf heeft toegediend. Vijfhonderd microgram. De hoogste dosis die je kan krijgen. Dat is vragen om moeilijkheden.'

'Normaal neem je kleinere dosissen,' zei Lin. 'Je kan daardoor beter trainen en er zijn minder risico's voor je gezondheid. De kans dat je betrapt wordt is ook kleiner.'

'Zo is dat,' zei Eelco.

'Waarom heeft Thomas Borg dat dan niet gedaan?' vroeg Martin.

'Dat zullen jullie moeten uitvissen, beste. Maar dit gaat in elk geval een storm veroorzaken. Ik wens jullie veel sterkte.'

Ze bedankten de patholoog en verlieten het gebouw.

Die storm kondigde zich al aan, buiten op de stoep. Toen ze enkele uren geleden in het Forensisch Centrum waren gearriveerd, was die nog leeg geweest. Nu stond een legertje journalisten hen op te wachten. Eén van hen was Fred Lansink van De Vrijborgse Vlag, één van de meest gelezen sensatiebladen van het land. Waar Fred was, was gewoonlijk ook Caroline Jenkins van Het Avondblad, dat meer kwaliteit nastreefde, maar haar zag Martin voorlopig niet.

'Wat zijn de conclusies van de autopsie, Martin?'

Martin haatte het als Fred hem bij zijn voornaam noemde. Alsof ze een speciale band hadden en Fred één of ander voorrecht genoot.

'Die zullen hoogstwaarschijnlijk vandaag nog meegedeeld worden.'

'Maar je kan nu toch al iets zeggen?'

'Dat kan ik helaas niet.'

'Waarom niet?' vroeg een andere journalist die vergezeld was van een cameravrouw.

'Omdat dat nu eenmaal de procedure is,' zei Martin, terwijl ze de weg naar de Kubus te voet aflegden. Tijdens die korte tocht hadden ze veel bekijks van mensen op straat. Sommigen voegden zich bij de journalisten, om alles van dichtbij mee te maken. Smartphones werden bovengehaald om te filmen of te fotograferen.

Dit hadden we moeten voorzien, dacht Martin. We hadden enkele agenten moeten meenemen. Lin ging voor hem lopen en verhoogde het tempo. Martin had moeite om haar bij te houden.

Conditietraining, flitste het door zijn hoofd. Misschien zou het toch geen slecht idee zijn.

'U blijft bij de eerste conclusie van een hartaanval?' vroeg een

journalist.

'Wie hartaanval zegt bij een topsporter, zegt doping, toch?'
probeerde een andere.

Gelukkig konden agenten hen aan de ingang van het politiegebouw ontzetten. Lin keek achterom. Ze hoorde Martin hijgen.

'Alles in orde?'

'Alles is prima.'

'De autopsie bevestigt het vermoeden van een hartaanval als doodsoorzaak,' zei Martin in Linda Versteegs kantoor. Linda zat achter haar ouderwetse eiken bureaumeubel dat ze van het oude politiekantoor had laten meebrengen, toen het korps enkele jaren geleden naar het nieuwe gedeelte van de stad was verhuisd. Martin had hetzelfde gedaan met een fauteuil. Vooral de oudere garde had heimwee naar vroeger.

Heimwee had Linda waarschijnlijk ook al naar niet zo lang geleden, toen Thomas Borg nog leefde. Ook zij voorzag de storm die ging komen en de druk die het onderzoek zou ondergaan.

Martin vertelde over de hoge dosis Aranesp. Over hematocriet, waarmee de commissaris vertrouwd leek, want ze volgde de sportverslaggeving en daar ging het nu eenmaal vaak over doping. 'De grote dopingbestrijder nam dus zelf doping.'

'Daar ziet het naar uit.'

'Dan is het onze taak te weten te komen hoe dat zo gekomen is en waar hij die Aranesp gehaald heeft.'

'Toen het netwerk rond dokter Giroud werd opgerold, dacht iedereen dat Noordland dopingvrij was,' zei Lin. 'Dat is blijkbaar niet zo.'

'Blijkbaar niet,' zei de commissaris. 'Dit krijgt absolute prioriteit. Dat zal wel moeten. Ik verwacht gauw telefoontjes van hogerhand. Mijn eerste taak is de familie van Thomas Borg inlichten, zoals beloofd, voor we het nieuws op de wereld loslaten.'

4 maandag 11 maart, 9.30u

'Ben!'

Elsa Friedman kwam de achtertuin in.

Ze liep met een stok. Ze had vorige maand een nieuwe rechterheup gekregen.

'Ben!'

Ben Friedman, Elsa's zoon, was het eerste onkruid van de lente aan het wieden. Of deed alsof. Hij was maar wat aan het schoffelen. In werkelijkheid wachtte hij op nieuws dat heel Vrijborg en Noordland zou schokken. Hij had al enkele keren op zijn smartphone gekeken, maar die was na één keer checken uitgevallen. Daar moest dringend een nieuwe batterij in. Hij keek op zijn horloge. Bijna half tien. Zijn moeder kwam naar hem toe gemankt. Haar gezicht drukte zowel ontzetting als opwinding uit.

'Weet je wie er dood is? Thomas Borg!'

Het was nog fris in de tuin en Ben had het koud gehad, maar nu overviel hem een diepere kou.

'Wie?'

'Thomas Borg! De atleet! Je hebt hem nog gekend op school!'

Ben Friedman kende Thomas Borg heel goed, maar hij moest doen alsof hij hem vergeten was.

'O ja ...'

'O ja? Is dat alles wat je kan zeggen? Jullie waren de beste hardlopers van de school! Hoeveel wedstrijden hebben jullie samen niet gewonnen? En nu is hij dood, Ben! Ze hebben zijn lijk deze morgen aan de Nevet gevonden. Er is een speciale nieuwsuitzending op tv. Kom gauw kijken!'

Elsa mankte zo snel mogelijk weer naar binnen. Ben zette de schoffel tegen de enige boom in de tuin, een appelboom. Hij ging zijn moeder achterna. Maar het leek even of hem dat niet zou lukken en hij door zijn knieën zou zakken.

Dood? Dat moest een vergissing zijn. Dat moest ze verkeerd begrepen hebben.

De tv in de woonkamer toonde een beeld van de Nevet vanuit de lucht. Vlakbij de oever stond een politietent. Vanop het jaagpad stonden nieuwsgierigen toe te kijken.

BREAKING NEWS stond in de rechterbovenhoek van het scherm. Een mannenstem gaf commentaar:

'We bevestigen nogmaals, beste kijkers, dat het levenloze lichaam van Thomas Borg, Noordlands topatleet op de lange afstand en winnaar van een olympische medaille op de marathon, acht jaar geleden, deze morgen door een wandelaar werd gevonden. Volgens de eerste berichten zou een hartaanval de oorzaak van zijn overlijden zijn ...'

'Ongelooflijk toch?' zuchtte Elsa. 'Wil je koffie? Ik heb net verse gezet.'

Op de salontafel stonden een koffiekkan en kopjes.

Ben ging niet meteen op haar aanbod in. Hij was gaan zitten, maar kon zich de eerste ogenblikken niet bewegen.

'Markus Köhn, inwoner van het Kriel in Nieuw Vrijborg, maakte zoals elke morgen een wandeling langs de Nevet. Bij rustplaats 2 daalt hij vaak af naar de rivier om daar op de bank te gaan zitten, wat hij ook deze morgen deed. Toen trof hij Thomas Borg aan. Hij herkende hem onmiddellijk. We laten hem even aan het woord ...'

Markus Köhn verscheen op het scherm, knikkend, glimlachend.

'Hij lag op zijn rug en zijn ogen waren open, maar ik zag er geen leven in. Het was een schokkend gezicht. Ik heb jammer genoeg al meer dode mensen gezien, dus kon ik me vermannen en met de

reanimatie beginnen. Nadat ik de hulpdiensten had gebeld, begon ik met hartmassage. De ambulanciers waren er snel en namen het van mij over. Maar lang hebben hun pogingen niet geduurd ...'

Markus Köhn werd door iemand uit het beeld getrokken. Het gezicht van een journaliste verscheen.

'De heer Köhn wordt op dit ogenblik weggeleid door een inspecteur van de Vrijborgse politie. Terug naar de studio ...'

'Gaat het, jongen?' vroeg Elsa. 'Ongelofelijk, hé?'

'Ja,' zei Ben, antwoordend op beide vragen.

Hij schonk voor zichzelf met trillende handen koffie in.

'Geef mij ook nog wat, wil je?'

Ben deed het. Daarna kon hij maar met moeite zijn kopje naar zijn lippen brengen, zonder te morsen. Hij bleef kijken en luisteren, omdat hij niet wilde vluchten, maar even later deed hij dat toch.

'Ik ga douchen ...'

Hij ging naar boven, naar zijn slaapkamer, haalde zijn telefoon uit zijn broekzak, probeerde die op te starten, maar het ding gaf geen krimp. Hij moest een nieuwe batterij halen. Want hij moest bellen. Hij moest weten wat er was misgegaan. Maar aan de andere kant was het misschien goed dat hij even onbereikbaar was. Dat gaf hem de tijd om te kalmeren. Want zijn handen trilden nog steeds.

Hij ging op zijn bed zitten en staaarde naar de muur tegenover hem, die dringend nieuw behang nodig had. Sommige plekken, waar foto's en posters hadden gehangen, waren lichter van kleur. Beelden uit zijn jeugd die hij eraf had gehaald en verscheurd. Jeugd waartoe ook Thomas Borg had gehoord. Als hij zijn ogen sloot, kon hij Thomas' jonge gezicht zien. Hij kon hem ook horen.

'Kom je nog? Of kan je niet meer?'

Thomas die wegrende, alsof vermoeidheid niet bestond. Hij, achter

hem aan, met zware benen, maar veel wilskracht. Door een glooiend veld, in de zon. Zwaar terrein, met verraderlijke kuilen onder het gras, maar Thomas vloog er overheen. Toch haalde Ben hem in en tikte hem op de schouder. Thomas grijnsde en riep:

'Jij schurk!'

Hij stopte abrupt, zodat Ben tegen hem aan liep.

Thomas die hem opving. Hem op zich liet leunen en uit liet hijgen.

Ben herinnerde het zich, als was het gisteren gebeurd.

In de Kubus begonnen Martin en zijn team aan hun eerste vergadering.

Op het smartboard een foto van Thomas Borg, genomen tijdens het uitreiken van een lifetime achievement award, drie jaar geleden.

Daarnaast de Aranesp die in zijn huis gevonden was.

Ze waren met zeven, Martin meegerekend. Het kernteam en Eva en Tim. Buiten verzamelde de pers zich voor de briefing die na de vergadering zou volgen.

Martin sprak:

'Thomas Borg, achtendertig jaar, gestorven aan een hartaanval, waarschijnlijk als gevolg van het innemen van Aranesp, normaal een medicijn tegen bloedarmoede, maar al vaak misbruikt als doping, vooral door duursporters. Dat zijn atleten die lange inspanningen leveren. Sprinters bijvoorbeeld zijn geen duursporters.'

De vier mannen en drie vrouwen bekeken hem met een gezicht van: we weten wel wat duursporters zijn, hoofdinspecteur.

'De Aranesp werd in zijn woning gevonden, niet ver van rustplaats 2 aan de Nevet, waar Borg door een wandelaar levenloos aangetroffen werd. Seppe?'

'Ik vond een gebruikte naald in een vuilniszak aan de achterdeur en een geopend doosje met drie ongebruikte naalden in een kast in een schuurtje waar verder tuingerief stond,' zei Seppe Sandberg, niet

zonder trots.

'Je hebt die vrij makkelijk gevonden?'

'Nogal. De gebruikte naald zat helemaal onderaan de zak en het doosje lag achter enkele zakjes zaad voor bloemen.'

'Moet je Aranesp niet in de koelkast bewaren?'

Hafida Mimoun liet een deel van de bijsluiter op het smartboard verschijnen:

'Bewaren bij 2 °C – 8 °C (in de koelkast), niet in de vriezer bewaren. Gebruik Aranesp niet als u denkt dat het ingevroren is geweest. U mag Aranesp uit de koelkast nemen en bewaren bij kamertemperatuur (tot 25°C) voor een periode van maximaal 7 dagen. Als eenmaal een spuit uit de koelkast is gehaald en kamertemperatuur heeft bereikt (tot 25°C) dient ze ofwel binnen 7 dagen te worden gebruikt of te worden weggegooid.'

'Je kan het dus een tijd buiten de koelkast bewaren,' zei Martin.

'Toch vind ik een kast in een schuurtje een vreemde plek. Wat denken jullie?'

'Hij wilde er misschien zeker van zijn dat niemand het per ongeluk vond,' zei Ilja Beck. 'Iemand die op bezoek kwam en niets van zijn dopinggebruik afwist.'

'Zou kunnen,' zei Martin. 'Zijn er sporen gevonden van dergelijk bezoek?'

'De technische recherche heeft haren op het tapijt gevonden die duidelijk niet van Thomas Borg zijn,' zei Seppe. 'Lange haren.'

'Dan is het afwachten of het DNA daarvan in onze databank zit,' zei Martin.

'Hij is die Aranesp niet zomaar in een apotheek gaan kopen, veronderstel ik?'

'Dat kan normaal niet,' zei Lin. Ze schraapte haar keel. Ze was niet meteen van plan geweest om veel te zeggen. Had daar niet veel zin

in gehad. Maar ze was rechercheur en haar nieuwsgierigheid was groter dan haar afkeer van de zaak.

'Aranesp en andere synthetische epo kan je alleen in ziekenhuizen krijgen via gespecialiseerde dokters. Elke andere weg is per definitie illegaal. Hoewel sommige wielrenners in de jaren negentig van vorige eeuw beweren dat ze het gewoon gingen halen in apotheken in Spanje en Duitsland. En we kennen ondertussen het verhaal van de Franse dokter Giroud die heel wat atleten jarenlang hun verboden spul leverde en toediende. Hij had contacten met leveranciers over heel de wereld. Dat netwerk is twee jaar geleden, uitgerekend door de inspanningen van Thomas Borg zelf, opgerold.'

'Maar niet helemaal, zo blijkt,' zei Martin.

'Niemand geloofde echt dat doping echt helemaal uit Noordland verdwenen was, denk ik,' zei Ilja.

'Ik volg de topsport niet zo,' zei Martin. 'Maar Thomas Borg zou zelf nooit eerder verdacht zijn van dopinggebruik.'

'Nooit verdacht, nooit betrap,' zei Lin stellig. 'Maar hij was wel al jaren het mikpunt van cynici die beweerden dat ook hij niet onschuldig kon zijn. Die zullen nu wel hun gram halen.'

'Cynische mensen vind je overal,' zei Martin. 'Laten we ervan uitgaan dat hij inderdaad clean was. Waarom zou hij dan nu ineens besluiten om dat niet meer te zijn?'

'Hij behaalde al een tijd geen echt goede resultaten meer,' zei Lin. 'Zijn laatste gewonnen wedstrijd dateert al van meer dan een jaar geleden.'

'Hij zou op negentien mei deelnemen aan de marathon van Vrijborg,' zei Ilja. 'Jij toch ook, Lin?'

'Ik ook,' zei Lin met een zuur lachje.

'Ik doe mee in de halve marathon,' zei Seppe.

'En ik in de vijf kilometer,' zei Hafida die een kleur kreeg.

'Wat een sportief team heb ik toch,' zei Martin. 'Ondanks mijn slechte voorbeeld. Maar goed. Thomas Borg zou dus nog eenmaal

willen schitteren hebben en dat zou zonder vals spelen niet gelukt zijn?'

'Zijn beste tijd op de marathon is 2:06:13,' zei Lin. 'Maar die liep hij tien jaar geleden. Hij zei toen zelf dat hij waarschijnlijk nooit beter zou doen. En dat is waar gebleken. Zijn laatste marathon, vorig jaar, liep hij in 2:10. Goed, maar niet echt top meer.'

'We moeten met vrienden, familie, kennissen en collega-atleten van Thomas Borg praten,' zei Martin. 'Fans en haters. Dat wordt een hele klus. Hafida, jij hebt al wel wat contactgegevens, niet?'

'Jazeker.'

'Dan kunnen jullie daarmee al aan de slag. Lin en ik staan dadelijk de pers te woord. Als jullie door journalisten benaderd worden, houden jullie natuurlijk de lippen stijf op elkaar.'